

ЕКСКУРЗИЯ ПРЕЗЪ БИТОЛЯ И СЪРЕСЪ.

Полето е намръщено и черно,
гората обезлистена мълчи,
въ очитѣ гледамъ пакъ тѣга безмѣрна
— на робитѣ въ смразенитѣ очи.

Рѣкитѣ влачатъ калъ и кръвъ червена,
тревата е сразена отъ слана,
не те познавамъ — тѣй си измѣнена,
о, майко моя, хубава страна!

Азъ гледамъ, гледамъ мрачнитѣ картини, —
минали сѣ жестоки врагове,
нацепени сѣ кървави руини:
умиратъ тукъ села и градове.

А нѣкога възсторга тукъ цѣвтѣше
и робитѣ издигаха рѣце,
народътъ ми се борѣше и мрѣше —
треперѣше султанското сърдце.

Но радостѣта у мене пакъ избликва,
познахъ отново моя твърдъ народъ,
отново чухъ на бурята езика,
на новата робия огненъ плодъ.

Услушахъ се, въ полето чухъ — клокочи
една шумяща, пламнала рѣка —
народътъ ми въ борбата пакъ е скочилъ,
народътъ ми се бори пакъ така. . .